

[Korsgaard.]

Socialminister; om den nye er bedre, har han jo ikke givet noget Bevis for endnu — synderligt værre kan han jo ikke blive. Men det er ikke saa meget Socialministeren som saadan, vi har med at gøre; men saa vist som de sociale Udgifter er de alt dominerende i den kommunale Lovgivning, er det jo dem, der ligger bag ved dette skattemæssige Lovforslag, idet det i Virkeligheden er til Dækning af de sociale Udgifter — og jeg kunde næsten fristes til at sige: udelukkende til Dækning af dem —, at vi er blevet stillet over for den større eller mindre Nødvendighed af disse Love.

Om den højtærede Indenrigsminister nu er en klog Mand, er jo ikke saa let at sige. Jeg har lovet mig selv at være saa elskværdig i Aften, som det paa nogen Maade er mig muligt, over for den højtærede Minister, og jeg vil derfor saa længe som muligt gaa ud fra, at man har Lov til at haabe, at Ministeren er en klog Mand. Men er han det, saa tror jeg ogsaa, han maa give mig Ret i, at denne Vælten om paa Skatterne, hvad man i Virkeligheden her foreslaar at gøre, som vil give de mindre velstillede Kommuner en kærkommen Lejlighed til at faa nogle Penge til at befri sig mere eller mindre for det Tryk, der har medført, at man har maattet være forsigtig med Hensyn til Udgifter, vil i sin Virkning medføre, at der gaar flere Penge til.

Det, der er Baggrunden for den teoretiske Begrundelse for Lovforslagene, er — og det lyder jo godt —, at man vil skabe større Ensartethed, ja, man kan vel sige saa vidt muligt fuld Retfærdighed. Men hvad er Retfærdighed? Lader det sig overhovedet gøre gennem skematiske Opstillinger, som ethvert Lovforslag med Hensyn til Beskatning jo dog i sidste Instans er, at komme Retfærdigheden saa forfærdelig nær? Jeg tror det ikke. Jeg tror f. Eks., at naar den højtærede Indenrigsminister i de Udligningsforslag, der foreligger, med Hensyn til Storkøbenhavn ræsonnerer saaledes, som der paa mange Maader er ræsonneret, saa glemmer han en Række Momenter, der taler til den anden Side. Naar man taler om, at f. Eks. Gentofte har en lavere Skatteprocent end København, er det en Kendsgerning, at det at bo i Gentofte medfører Rejseudgifter, for at man kan udføre det Arbejde, der vel er normalt for en Gentofteboer at præstere her i København. Det er en nødvendig Udgift for den paagældende. Man kan vel ogsaa sige, at som Tingene har udviklet sig, vil det altid være dyrere at

bo i Gentofte end at bo i København, saa alt taget i Betragtning er der jo straks her et Par Momenter skudt ind, som uvilkkaarlig kan faa en til at tvivle paa, at den tilsyneladende lavere Skat i Gentofte rent pengemæssigt er noget synderligt værd. Omvendt vil jeg da mene, at det maa være en demokratisk, Regerings Pligt ikke i mindste Maade at lægge sig paa tværs af, at saa mange Mennesker som muligt flytter ud, hvor den friske Luft kan nydes i større Mængde end i selve Bycentret. Dette her er Momenter, som ikke er taget med i Betragtning, og saadan kan der i ethvert Forhold være en Række Momenter, som det er meget svært at faa med. Her er det jo saa, at mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, konkluderer — og deri er jeg fuldkommen enig med ham —, at her melder sig en saa stor Række af Problemer, at det maatte være naturligt, at Sagen behandles i en Kommission, før man gik til en Lovgivning, idet jeg med ham er enig i, at man ikke paa Forhaand kan afvise, at der er et og andet, der bør rettes.

Hvad siger nu den højtærede Minister om en Kommission? Ja, han siger, at den vilde sidde i flere Aar. Nu gaar jeg ud fra, at Ministeren er Demokrat — endnu —, og at han følgelig regner med, at en saadan demokratisk Forsamling som en Kommission under alle Omstændigheder vil være, er et Apparat, som vil virke med den Hurtighed, som den kan virke med, og saa godt som den kan. Men ikke desto mindre siger Ministeren: Det vil vare Aar, inden en saadan Kommission har arbejdet Stoffet igennem! Kan der gives noget bedre ministerielt Bevis for Kommissionens Nødvendighed end netop en Udtalelse som denne? Jeg kan i hvert Tilfælde ikke finde nogen bedre Argumentation, og jeg har det Haab, at naar Ministeren kommer til at tænke nærmere over sine egne foreløbig forstandige Udtalelser, maa han erkende: Nej, det er naturligvis en meget, svær Opgave at løse saadan nogenlunde rimeligt. Ikke desto mindre kunde man af Ministerens Udtalelser faa Indtrykket af, at han var sikker paa, at paa den Maade, han igennem disse Forslag har løst Problemet, var det godt. Jeg maa sige, at næst efter den tidligere Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Hauge, er der ingen af det nuværende Tings Medlemmer, som kan sige noget usikkert med en saadan Sikkerhed som den højtærede Indenrigsminister. Hvis jeg nu virkelig troede paa, at Ministeren indvendigt følte